

PETRA STEHLÍKOVÁ

FAJA

Jeho jméno vládne

HOST

PETRA STEHLÍKOVÁ

FAJA

PETRA STEHLÍKOVÁ

FAJA

BRNO 2017

© Petra Stehlíková, 2017

Cover art © Andrej Nechaj, 2017

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-382-1 (PDF)

ISBN 978-80-7577-383-8 (ePub)

ISBN 978-80-7577-384-5 (MobiPocket)

PROLOG

*Olympos – hlavní město Evropské aliance,
Středozevní moře, rok 2347*

Tam, kde se ještě ráno těsnaly bělostné mraky, se nyní vznášely tváře všech členů pětadvacítky. Jemný hlas Vellonu svolával své bojovníky – přišla chvíle, kdy muži museli dostat tomu, k čemu byli stvořeni.

V Duvalském pohoří volalo jedno z měst o pomoc. Jedno z nich plálo zeleným plamenem. Na druhé straně skáry se sváděl boj o život a vystrašení lidé zažehávali signální ohně na hradbách, aby na sebe upozornili. Možná to byl Roghos, možná Vortol. A možná to byla právě moje rodina Amárie, kde se v tuhle chvíli kamennými ulicemi řítily nasterey nebo hotulové. Netušila jsem.

Ve městě usazeném na mořském dně, kde se létalo na podivných strojích bez křídel, byl můj běh címsi nevidaným. Lidé se po mně nechápavě otáčeli, někteří dokonce vykřikovali nadávky, když jsem si skrz ně hrubě razila cestu vpřed. Přesto mě nikdo nezastavil. Bez mantie a voalu jsem byla jednou z nich.

„Promiňte!“ křikla jsem na muže s uhlově černými vlasy, do kterého jsem právě vrazila. „Nechtěla jsem!“

Muž cosi zabručel a mávl rukou. Pak, jako všichni ostatní, zaklonil hlavu a uchváceně vzhlédl k obloze.

Když hlas Vellonu zesílil, zařala jsem zuby, potlačila bolest v boku a přiměla se k rychlejšímu běhu. Věděla jsem, že pětadvacítka se právě teď schází ve svém sídle. Že si právě teď muži chystají své duvaly. Jen já scházela. Zoufale jsem si uvědomovala, že jestli včas neskryji tvář pod voal, budu odhalena, souzena a nakonec možná i popravena. Jako bytost zbavená lidství jsem neměla právo vycházet bez povolení do ulic a odhalovat cizí tajemství. Můj život nepatřil mně, ale lidem, jako byl kapitán.

Zaběhla jsem za roh jedné z budov a konečně spatřila sídlo pětadvacítky i stromy, které ho obklopovaly. Nohy se proti mé vůli zastavily a já při pohledu na symbol moci, který si v tomto proklatém světě nikdo nedovolil zpochybnit, nedokázala pokračovat. Sotva se mi podařilo zadržet pláč. Chtěla jsem mít tu moc utéct a najít místo, kde nebudu zotročenou bytostí. Stačily by mi holé skály nebo podzemí. Nepotřebovala jsem oblohu ani stromy. Jen svou bodu. Čistý vzduch pro sebe a všechny sklenaře.

Unaveně jsem zaklonila hlavu. Přesně uprostřed nebe potmělého nadcházející bouří zářila tvář pána pětadvacítky. Tak vážná a zamračená. Naprosto odlišná od té, kterou jsem viděla před chvílí. Tenkrát v mrtvém městě mi nabídl přátelství. Všechno byla ale jen přetvářka. Kapitánova zrada nebyla vepsána do jeho oříškových očí, odrážela se v každém jeho rozhodnutí i činu. Měla stejně černou barvu jako oči dávno zmizelé ženy. Té ženy, kvůli níž se vydal do Amárie, sám, bez svých bojovníků. Bez duvalů.

Hlavní branou jsem se prohnala, aniž si mě kdokoliv všiml. Všichni vzhlíželi k mužům, kteří jim nahradili dávno zapomenuté bohy. Uháněla jsem mezi silnými stromy, tak vzácnými v tomto blyštivém světě. Z terule jsem

ještě v běhu vytáhla voal a nasadila si ho na tvář. Minula jsem Dariovu olši, Vidorův javor, Ernovu břizu a spěchala ke kapitánovu dubu, pod jehož kůrou nad jednou z dolních větví se skrývala má dervéza.

„Kde, sakra, vězíš, Ilane?“ zaburácel zezdola hlas pána pětadvacítky, jakmile mi dervéza obemkla zápěstí. „To nevidíš, co se děje? Proč už dávno nejsi vevnitř? Čeká se jen na tebe! Musíme okamžitě vyrazit, město se za chvíli uzavře.“

Ruce se mi třásly, když jsem slézala po silném kmeni. Kapitánovy prsty se mi obtočily kolem paže v momentě, kdy jsem se dotkla nohou země. Zakolísala jsem. Nejraději bych ho udeřila a křičela na něj, že mě podvedl. On byl temut. To slovo se k němu dokonale hodilo, jako by bylo stvořeno přímo pro něho.

„Co se děje?“ zarazil se, když zpod mého voalu unikl vzlyk.

Zhluboka jsem se nadechla a obličej namířila jeho směrem.

„Je to Amárie, kapitáne?“ škytla jsem. „To Amárie volá o pomoc?“

„Ne, je to Vortol,“ řekl mírnějším hlasem. „Toho ses bál? Že by to mohla být Amárie?“

Prudce jsem zakývala hlavou a snažila se nemyslet na všechna ta tajemství a podezření, abych se na něho nevrhla s naivní představou, že ho přemůžu.

„Amárie je v pořádku, Ilane. Stejně tak tvoje matka i bratr...“ Kapitánův stisk na mé paži povolil. Vytrhla jsem se mu a vyrazila rychlým krokem k sídlu.

„Musíme jít, kapitáne!“ upozornila jsem ho ostřeji, než jsem zamýšlela. „Potřebují vás i vaše duvaly.“

Možná kapitána mé chování zaskočilo, ale neřekl nic. V tichosti jsme doběhli k sídlu a o několik minut později

jsem na sebe navlékala starou mantii. Úkosem jsem pak sledovala ostatní muže, jak v kožených oblecích, s duvaly na zádech a s ustaranými tvářemi nastupují do rapleru. S předstíranou pokorou sklenaře jsem je následovala.

Nepříjemný klapavý zvuk města uzavírajícího se před rozbouřeným mořem naplnil vnitřek našeho létacího stroje krátce poté, co jsme vzlétli.

„Jeho jméno vládne!“ zašeptala jsem rychle tajemnou větu, jako bych ji snad svými tichými slovy mohla oživit a nahlédnout do dob, kdy sklenaři znali její význam. Do dob, kdy se objevovala na zdech palatulů samotných fajů.

Sledovala jsem kapitánův zamyšlený obličej. Možná i on právě přemítal nad významem prastaré věty. Možná dokonce probděl celé noci, protože se po tolika letech nedávno znovu objevila. Protože v Evropské radě vyvolala rozruch a strach. Protože to byla poslední slova, která žena s černýma očima po sobě zanechala.

I

Má matka Heda nikdy neviděla nížiny. Nedokázala mi popsat stroje, které lidé z nížin využívali. Ani domy, ve kterých bydleli. Nevěděla, jak jejich města vypadají a jak moc jsou odlišná od těch sklenařských. Celý svůj dosavadní život jsem si představovala kamenné stavby obklopené sochami, nekonečné zelené lesy nebo rozlehlá úrodná pole. Snila jsem o tom, jak lidé velkými městy kráčí v bohatě zdobených rochiích, obklopeni věcmi, díky nimž nemusí pracovat. Jakmile jsem zavřela v noci oči, slyšela jsem smích dětí, které nikdy nepoznaly hlad ani hrůzy sklentových dolů. Svět za barevnou stěnou jsem si vysnila podle sklenařských měst. Ani zdaleka jsem nebyla připravena na to, co zde uvidím. Nedokázala jsem říct, jestli je tento svět zruďný, děsivý nebo jen jiný, jak se mi snažili vysvětlit kapitán s Vargasem. Jedno jsem ale věděla jistě. Jejich svět se mi nelíbil.

Vargas vyprávěl, že kvůli lutominu, který některým lidem z nížin prodloužil život o celé generace, musela být silně omezena a kontrolována porodnost. Do manželství mohli lidé vstoupit i z něho vystoupit, ale to vše pouze pětkrát za život. Získat v nížinách vzdělání nebylo jednoduché.

Děti navštěvovaly palatuly, kterým říkaly školy a kde vědomosti nabývaly od mnoha mistrů. Zdálo se, že lidé z nížin neovládají jen nás, sklenaře. Jako by toužili ovládnout vše, včetně sebe samých. Na první pohled měly naše světy mnoho společného, ale... ve skutečnosti byly rozdílné jako den a noc.

První, co jsem uviděla, když jsem s pětadvacítkou opusťtila mrtvé město, byl rapler. Stroj, jenž měl schopnost létat jako pták. Mohla jsem si ho představovat, jak jsem chtěla, správného výsledku bych se nikdy nedobrala. Rapler byl velký, lesklý a kulatý, pokud stál nehnutě na zemi. Jakmile v něm ožila energie ze sklenitu a stroj se vznesl k obloze, měnil tvar podle požadované rychlosti. Za zvuku připomínajícího lámání kostí se prodlužoval a zužoval stejně jako člověk, který si po ránu protahuje ztuhlé tělo. Během mrknutí oka dokázal přeletět nad celým městem a stejně snadno mohl nehnutě stát v oblacích. Přestože se zdál velký, prostor uvnitř byl stísněný. Směr jeho letu řídil člověk nazývající se pilotem.

S pětadvacítkou jsme seděli ve dvou řadách naproti sobě, mezi námi zela propast. Trvalo mi dlouho, než jsem byla ochotná na neviditelnou podlahu položit nohu. Když jsem se nakonec přece jen odhodlala, bez dechu jsem klečela ve vzduchoprázdnu a sledovala zem pod sebou. Stejně průhledná byla i přední část rapleru. Mraky do nás za rychlého letu narážely a následně se tříštily, jako by chtěly stroj pohltit. Pod námi se míhala lesklá města, lesy, hluboká jezera nebo prudké řeky. Vše ale mělo dokonalý tvar, vše bylo příliš přesné na to, aby to vytvořila příroda. A čím víc jsme se vzdalovali od mrtvého města, tím víc ubývalo zelených stromů. Vše, co jsem znala z Duvalského pohoří, zmizelo.

Pevně jsem se tiskla ke kapitánovým nohám a nechala jeho ruku dotýkat se mé hlavy, zatímco Vargas jako jediný se mnou seděl na neviditelné zemi a vše popisoval. Sem tam se ozval někdo další z pětadvacítky, aby vyprávění doplnil, když první pobočník něco vynechal. Párkrát dokonce něco poznamenal i sám kapitán.

První opravdové město, které jsem měla možnost v nížinách spatřit zblízka, se jmenovalo Olympos. Vyděsilo mě. Bylo jedním ze tří měst usazených na dně moře, které Vargas nazval Středozemním. Ta další, Zeos a Poseidonos, se nacházela poblíž. Všechna tři ležela nedaleko od břehu, slunce do nich pražilo celý den a při bouřích se dala uzavřít. První pobočník vyprávěl, že kdysi hladina příliš rychle klesla a tímto způsobem ji lidé z nížin znovu vyrovnali.

Tato tři města ale nebyla jediná svého druhu. Lidé z nížin za ta léta vystavěli i podmořská sídla, kam sluneční světlo nedosáhlo. Dokonce existovaly i podjezerní osady. Byla jsem vyděšená při představě, že se lidé dobrovolně vzdají slunce, aby strávili život pod masou chladné vody.

Olympos byl ale ze všech těch měst a osad nejdůležitějším místem na světě, jak mi Vargas vysvětlil, a to kvůli čtyřem palatulům, které v něm sídlily. Dům Evropské rady, Lapod, Vellon a sídlo pětadvacítky.

Zatímco rapler poletoval nad městem, žasla jsem. V Paříži, městě mrtvých, vše připomínalo sklenařská města. Palatuly vypadaly jako palatuly, domy jako domy, cesty jako cesty. Ač bylo město neobydlené a zašlé, cítila jsem se v něm se svou mantíí i voalem jako člověk, který tam patří. Olympos byl jiný. Obrovský, oslnivý a děsivý. Doslova se topil v oslepující záři, obklopen neviditelnou zdí zadržující tmavé moře, v obklíčení obrovských plovoucích

tvorů, o kterých jsem nikdy neslyšela. Jako by byl stvořený ze zlata. Ale nebylo to zlato, co halilo věže města. Jen odraz slunce, jehož paprsky dopadaly na zrcadlové plochy. Vše ale působilo stroze. Rozmanitost, kterou se pyšnila sklenařská města, chyběla. Stavby postrádaly nedokonalost lidských rukou. Domy zde působily jako velké hrozny, jako lesklé zářivé bobule. Některé dokonce vypadaly, že se vznášejí nad zemí. Všude, kam jsem pohlédla, stály vysoké skleněné věže namačkané na sebe a za nimi další a další. Jejich vrcholky se chvílemi otáčely nebo nahýbaly.

Jak mohlo někoho napadnout tohle postavit? říkala jsem si. Jak mohl být někdo tak šílený?

„Proč se ty domy pořád kroutí?“ vyptávala jsem se při pohledu na to lesklé vlnění. „Vypadá to, že jim není dobře.“

Jako by je jejich plná břicha tížila a ony se snažily schoulit a skrýt bolavé místo.

„Takové domy jsou jen na okrajích města. Jsou příliš vysoké, aby mohly stát jen tak. Přizpůsobují se větru, vidíš?“ ukazoval Vargas zrovna na jeden z nich. Dům se pomalu nakláněl a nyní, když jsem se dívala pozorněji, to vypadalo, jako by opravdu splýval s větrem. Z jedné strany se zrovna cosi dlouhého vysunovalo. „Tohle je parvál,“ vysvětloval pobočník trpělivě dál. „Přistávají na něm raplery. Ale teď je potřeba, aby budovu vyvážily. Mění se jen zevnějšek. A to díky sklenitu ve zdech. Vevnitř zůstává všechno stejné. Neboj, lidi nehoní svoje postele po pokoji,“ dodal s úsměvem.

Ráda bych se zasmála s ním, ale byla jsem příliš vyděšená. Všechno bylo ozářené, tolik světla jsem nikdy neviděla. Jakési menší stroje, které se nazývaly hopperry, létaly vzduchem. Stejně jako rapler i ony postrádaly křídla.

Vznášely se, poletovaly, zastavovaly se. Nečekaně se otočily, změnily směr a zmizely mi z dohledu, stejně jako nasterea před několika dny v lese. Na rozdíl od rapleru byly různě velké a barevné. Některé byly kulaté, jiné hranaté. Město jimi bylo doslova přeplněné. Poletovaly všude, otravné jako mouchy v horkém dni.

Prašné cesty, po kterých jsme kráčeli za skárou a které spojovaly sklenařská města, nahradily hladké, rovné a na první pohled kluzké pásy. A mezi tím vším se pohybovali lidé.

Nejhorší ale byl nedostatek zelené barvy. Na pevnině se lesy vytrácely postupně, ale zde už po nich nebylo ani památky. Sem tam jsem zahlédla strom, ale bylo to tak vzácné, až to působilo nepatříčně. Jako by tu pro ně nebylo místo, stejně jako pro nás, sklenaře. Osaměle chřadly v těch podivných uličkách, které Vargas nazval parvály. Bylo zvláštní poslouchat, že jen privilegovaní a dostatečně majetní mohou vlastnit strom. Ale Vargas mi vysvětlil, že život v nejhlavnějším městě na celém světě je drahý a svým způsobem plný obětí.

„Nejlacinější jsou jehličnaté...“ První pobočník stále klečel vedle mě na neviditelné zemi a dál mi ukazoval věci, nad kterými jsem pod voalem třeštila oči. „Za každý strom se totiž musí platit daň. Listnaté jsou dražší a úplně nejvzácnější jsou ovocné.“

Pokud si někdo chtěl na parválu postavit strom, musel mít souhlas od města a každý rok o svém stromu podával hlášení. Bylo přesně dáno, jak takový strom má být vysoký i těžký.

Děkovala jsem za voal, který bezpečně ukrýval můj vyděšený obličej. Bohatství lidí z nížin mi náhle přišlo chudé.

Kapitánova dřívější slova určená amarijskému fajovi byla pravdivá. Možná jsme my, sklenaři, byli primitivní. Možná jsme odmítali jejich svět. Ale v jejich očích jsme museli být bohatí. Kapitán dokázal pochopit rozdíly našich světů. Lidé z nížin měli totiž touhu zasazovat svůj svět do míst, kam nepatřil. Města doprostřed moře, stromy do sálů svých skleněných palatulů. Zaútočili na tuto zem stejně jako kdysi pařížská horečka na jejich těla. Bez varování či omluv.

A pak tu byl Vellon. Jakýsi hlas bez těla, který byl všude a vše řídil. Vellon byl pánem i sluhou. Naprosto přesně věděl, co se kde děje, kde hrozí nebezpečí. Nákladní raplery odvázející zpracovaný sklenit od skáry, kam byl dovezen z měst na velkých vozech za doprovodu městské armády, by nikdy nebyly schopny s takovou přesností přistávat a odlétat, přestože každý ze strojů měl pilota. Nikdy se nestalo, že by se ty létající věci na obloze střetly, jako se tomu prý dělo v minulosti. Vellon měl vše pod kontrolou. Vellon sloužil, a sloužil dobře. Z Olymposu se šířil po celém světě, přes poušť i moře skrz jakési prismarely, hranoly vyrobené ze šedého sklenitu, rozestavěné v přesné vzdálenosti a poskytující energii. V každém větším městě stála jeho základna. Vellon dokázal tvořit i ničit, ale vlastní mysl neměl. Lidé mu zadávali příkazy a ty on plnil. Ke každému mohl promlouvat v jiné podobě, s pozměněným hlasem, jako muž či žena, nahlas i potichu. Mnohým šeptal svá slova do mysli skrze umělé oko, vyměněné za to pravé. V místnostech přizpůsoboval teplotu lidskému tělu tak, jak potřebovalo. Hlásil únavu i pocit hladu. Vellon ale nedokázal využívat jinou energii než tu ze sklenitu. V tu chvíli mi došlo, jak moc je svět nížin na sklenařích závislý.

Bez sklenitu by nebyl Vellon, bez Vellonu by nebyl život. Zůstal by jen chaos.

Lidé z nížin si uměli velice zjednodušit život. Tady jim jejich přání plnil hlas bez těla, v Duvalském pohoří my, sklenaři. Přestože jsem si nedokázala představit, že jedna jediná neviditelná bytost se stará o tolik lidí, doufala jsem, že netrpí tak jako my.

Když se náš rapler snesl k sídlu pětadvacítky, zastavil se a zůstal viset nad místem, které pro bojovníky představovalo domov. Pětadvacítka byla bohatá. Přestože se rozhodně nejednalo o nejvyšší palatul ve městě, rovná střecha se zelenala a ze stran se táhlo množství parválů. Jako jediný byl usazen na velkém náměstí, obklíčen desítkami vysokých stromů. Nejzajímavější byly ty, které stály přímo před sídlem, vyrovnané v řadě, jako by oddělovaly palatul od zbytku města. Nad každým z nich se vznášela obří tvář jednoho z bojovníků. Chvílemi se usmívala, chvílemi mračila nebo ji vystřídal obraz celého válečnickova těla zobrazeného přesně tak, jak chodí po Duvalském pohoří, včetně duvalů.

Dlouho jsem nedokázala pochopit, že ti opravdoví bojovníci sedí se mnou uvnitř létacího stoje, nemění velikost ani nepoletují vzduchem. Opakovaně jsem se dotykem ujišťovala, že ti kolem mě jsou skuteční a to, na co jsem se dívala, byl jen jejich odraz. Když jsem se konečně uklidnila, Vargas mi vysvětlil, že každému muži z pětadvacítky náleží strom vyzdvihující jeho vlastnost.

Rapler se snesl níž a znehybněl přesně uprostřed, přímo před stromem, nad nímž se vznášela kapitánova tvář.

„Lidé je nazývají Hranice síly nebo Zeď slávy. Jsou vyšlechtěné tak, aby dorůstaly daleko vyšší, než je běžné,“

ozval se Vargas s prstem napřímeným k ohromnému stromu. „Kapitánovi patří dub, který znázorňuje sílu. Já mám lípu. Ta vyjadřuje trpělivost, díky čemuž můžu být kapitánův pobočník.“ Mezi muži zašuměl smích, včetně toho nejzřetelnějšího, kapitánova. „Etiennovi patří kaštanovník, kvůli jeho spolehlivosti.“

Následovala Ernova bříza, štíhlá a vysoká, stejně jako jeho ženami obdivované tělo. Serenus měl javor, Eliasz topol, Amadeo buk, Jort jasan, Enid habr, Roland cedr, Oliver platan, Axel jeřáb, Darius olši, Fabian jírovec, Vidor katalpu, Daniel zmarličník, Marcus hloh, Verner liliovník, Sven svitel, Gustaf lísku, Teodorik trnovník, Ian jerlín, Gerard jilm a Philip ambroň.

Rapler se zastavil před posledním stromem. Ravenova tvář nad ním se zrovna mračila, stejně jako bojovník sedící v koutě. Většinu z těch stromů, které jmenoval Vargas, jsem viděla poprvé v životě, neznala jsem ani jejich názvy. Ovšem tento jsem znala dobře.

„Dodnes je každému záhadou, co vedlo Ravena zvolit si vrbu, když nesnáší cizí problémy,“ usmíval se první pobočník a svou pozornost krátce přenesl na nejsilnějšího bojovníka.

Raven posedával na konci řady a mračil se. Možná Vargas tápal, já ale věděla. I mezi sklenaři byla vrba přirovnávána k hrobu, který nikdy nepromluví. Raven možná nerad naslouchal, přesto by cizí tajemství nevyzradil. Jestli jsem do této doby pochybovala, nyní jsem si byla jistá, že je moje tajemství v bezpečí.

Sledovala jsem vysoké stromy vyrovnané do vzorné řady připomínající listnatý štít. Přestože město lidé původně založili kvůli Evropské radě, zdálo se, že nakonec

náleželo dvaceti pěti mužům. Jejich věhlas se tu šířil daleko víc než v Duvalském pohoří.

„Už se ti dýchá líp?“ zajímal se náhle kapitán. „Už sis zvykl na jiný vzduch?“

Jiný? Nedostatečný. Přestože se mé plíce umoudřily, připadalo mi, že v nížinách vzduch nemají. Jako by se tu nedýchalo. Žilo zde tolik lidí, vše se ale zdálo mrtvé. Žádní ptáci ve větvích, žádný zpěv retea, žádný štít ani žádný vzduch. Přesto se našla jedna věc, která mi známá byla. Jedna jediná, která mi pomohla se udržet na nohou a neskonečit tak, jak mi před několika týdny vyhrožoval Evald. Sklenit. Vnímala jsem ho pouze okrajově a nedokázala si to vysvětlit. Neslyšela jsem ho tak jako obvykle. Šlo jen o pocit. Neozýval se svým vábivým zpěvem jako retea. Promlouval ke mně jinak – konečky prstů mi zvláště brněly a stejně tak rty i jazyk. Sklenit nezpíval, ale šeptal, jako by si uvědomoval své zotročení a snažil se zůstat zticha.

„Cítím sklenit,“ zašeptala jsem a natočila ke kapitánovi svou tvář zakrytou voalem. „Ale nějak divně.“

Pán pětadvacítky chápavě pokýval hlavou. „To je šedý sklenit. Vnímáte ho jinak. Je všude kolem tebe. Všechno kolem z něho čerpá energii, včetně našeho rapleru.“

Toužila jsem nahlédnout do sídla pětadvacítky, ale nedostala jsem možnost. Rapler jemně dosedl na jeden z parválů a všichni kromě kapitána, Vargase, Etienna a mě vystoupili.

„Kam jdeme? Proč se rozdělujeme?“ vyptávala jsem se.

„Zprávy se tady šíří rychle, Ilane,“ upozornil mě Vargas a jeho tvář zvažněla. Zvedl mě ze země a přiměl, abych se posadila na jedno z míst. „Ne jako v Duvalském pohoří. Jakmile jsme překročili skáru a přivedli tě sem, všichni

byli okamžitě informováni o našem přestupku a tvé mantii. Musíme si pospíšet a doufat, že senátoři nebudou natolik rychlí, aby opustili své domovy a šli se na tebe podívat. Jestli jich v sídle Evropské rady bude jen pár, máme možnost vyhrát.“

„Vyhrát co?“ vyhrkla jsem nechápavě.

Vargas se sice nadechoval k odpovědi, ale nedostal se k ní. Rapler mezitím usedl na parvál jiné budovy, obdobně honosné, jako bylo sídlo pětadvacítky. Podle množství stromů na samotném vrcholu a množství lidí hluboko dole pod námi se muselo jednat o palatulu Evropské rady.

Nohy mi ztěžkly, když se mnou kapitán mírně zatřásl.

„Máme před sebou těžký úkol, Ilane,“ vzdychl. „Musím obhájit tvou mantii v nížinách a ty budeš čelit nepříjemným pohledům. Vyslechneš si věci, které nebudeš chtít slyšet. Jen tě prosím o jedno. Ať je ti to jakkoliv nepříjemné, nic neříkej. Prostě jen dýchej. Slíbíš mi to?“

Užasle jsem na něho zírала. Vše se ve mně sevřelo, protože tito tři obávaní muži měli strach.

Kapitán se naklonil až k mému voalu a hlasem tak tičným, že jsem ho mohla slyšet jen já, zašeptal: „Za to, co uslyšíš, se omlouvám.“